

SAMOPOMOĆ!

OСТАVLJENI od svih, prepušteni sami sebi... ovim rečima ljudi u Srbiji često opisuju položaj u kom su se našli poše rata i privatizacije. Tako je veterane rata u kom „nije učestvovala“, država Srbija ostavila da se sa posledicama snalaze kako znaju i umeju. O putevima i blokadama ovog snalaženja piše nam Ljudevit Kolar. Prepušteni sami sebi su i radnici Trudbenika kojima, nakon pljačke u privatizaciji, sada preti i iseljenje iz smeštajnih kapaciteta preduzeća. Pozivamo vas da 12. maja pokažemo solidarnost sa njima i pomerimo granice samopomoći makar do sledećeg napada vlasti. Ako nam uspe, sigurni smo da ćemo 13. maja biti makar pametni. Nakon rezolucije Evropskog parlamenta u kom se daje podrška rehabilitaciji kolaboranata i pljačke, i sa te smo strane prepušteni sami sebi. Zato, a ne zbog „antievropejstva“, otvoreno pismo koje smo im uputili ne ostavlja prostor za iluzije. Ni novinari i drugi zaposleni u medijima, kako vidimo iz saopštenja SINOS-a, između sebe i vlasti više nemaju nikoga. Uključujući i Brisel i evropska pravila. Kako organizovati rad u sektoru snalaženja, pitanje je na koje tražimo odgovore, ideje, fantazije u petak u 18.00. **Učitelj neznalica i njegovi komiteti**

EVROPSKOM PARLAMENTU, PREDSEDNIKU MARTINU ŠULCU POSLANICIMA EVROPSKOG PARLAMENTA

Povodom poglavlja 31. vaše Rezolucije od 11. marta 2015. godine

NEMAMO sumnje da ste svesni da onaj ko „poziva vladu Srbije da u potpunosti i bez diskriminacije sprovede zakon o rehabilitaciji“ i „predlaže vladi Srbije i da dodatno izmeni zakon o vraćanju oduzete imovine kako bi se otklonile sve proceduralne i zakonske prepreke vraćanju u prirodu“ vrši višestruku diskriminaciju najvećeg broja stanovnika Srbije i uzurpira njihovo pravo na dostojanstven i miran život, rad i razvoj na individualnom i kolektivnom planu.

Procesi rehabilitacije osoba koje su, u najvećem broju poznatih slučajeva, tokom Drugog svetskog rata na različite načine saradivale sa okupacionim snagama, a koji se vode na osnovu očito neustavnog Zakona o rehabilitaciji, su ništa drugo do radikalna institucionalna diskriminacija, političko i ljudsko poniženje svih žrtava stradalih tokom tog rata, kako od samih kvisinga i kolaboranata tako i od njihovih naučnika, saboraca i nadlogodavaca. To je takođe poniženje i diskriminacija svih borbenih antifašista i drugih slobodoljubivih ljudi koji su aktivno učestvovali u otporu fašističkom okupatoru i njegovim lokalnim saradnicima i pomagačima. U porobljenoj Jugoslaviji ovaj otpor se okupljao oko Komunističke partije na čelu sa Josipom Brozom Titom, dok su se institucije Kraljevine pretopile u kvilinski i kolaborantski servis. Slična situacija, sa manje ili više dominantnom ulogom komunista u pokretu otpora, poznata vam je iz istorije mnogih članica EU (Francuska, Italija itd.), u kojima danas niko ozbiljan ne pomišlja na rehabilitaciju saradnika okupatora.

Obzirom na vašu svest o ovome, pitamo se šta vas navodi da diskriminišete i ponižavate brojne žrtve i borce za slobodu i čast jugoslovenskih i svih evropskih naroda?

Što se tiče vaše intervencije u pogledu „vraćanja oduzete imovine“ verovatno više nikoga ne iznenađuje što se rehabilitacija i vraćanje oduzete imovine nalaze u okviru istog poglavlja Rezolucije. Rehabilitacija kolaboranata i restitucija privatne imovine oduzete nakon Drugog svetskog rata deo su iste politike, anti-antifašističke i antikomunističke, politike koja traži kon-

tinuitet sa kolonijalnom eksploatacijom i pljačkom od pre Drugog svetskog rata i njihovom prigodnom radikalizacijom i usavršavanjem tokom rata, pljačke koja je uglavnom obavljena u saradnji sa istim onim lokalnim kompradorskim elitama i agenturama za koje se traži rehabilitacija i restitucija. Za vas, većinu poslanika Evropskog parlamenta, očigledno je razočaravajući prekid sa tom pljačkaškom i porobljivačkom politikom usled ratne pobede jugoslovenskih partizana i njihovih saveznika kao i narodnooslobodilačke revolucije koja je usledila. Tražite sada da „po zakonu“ opljačkani vrata dobra koja su revolucijom samo uzeli nazad od svojih pljačkaša. A uzeli su ih da bi mogli da naprave najveći ekonomski, kulturni i opštedruštveni napredak u istoriji jugoslovenskih naroda, a da pri tom ne eksploatišu sopstvene potlačene sunarodnike i ne pljačkaju i istrebljuju pola sveta, na čemu se zasnivao istorijski napredak većine društava koje tvrdite da predstavljate. Pritom ističemo da oduzimanje imovine pljačkašima posle Drugog svetskog rata samo po sebi nije bilo ekonomska podloga strelovitog posleratnog razvoja SFRJ, budući da je međuratna Jugoslavija bila industrijski najnerazvijenija zemlja tadašnje Evrope. Oduzimanje imovine stečene pljačkom bilo je tek jedan simbolični, etički oslonac stvaranja jednog od stvarnih resursa napretka SFRJ – dobrovoljnog neplaćenog rada naroda Jugoslavije na izgradnji svoje budućnosti.

Vi danas pozivate da se prekid pljačke prekine i da se za nastavak vama tako bliskih kolonijalnih politika, politika koje ukrašavaju i podupiru sve vaše projekte, agende i pozicije, potraže i nanovo utemelje odgovarajući, istorijski i recentni lokalni transmitteri i repertori. Sigurno znate da će taj prekid prekida pljačke milionima ljudi oduzeti perspektivu dostojnog života i razvoja, kvalitetnog obrazovanja, zdravstvene zaštite, individualnog i kolektivnog napretka. Znae da je to anticivilizacijski, aistorični i, u krajnjoj instanci neokolonijalni i profašistički akt, a pritom, istom Rezolucijom kojom pozivate Vladu Srbije da restituiše odnose pljačke i eksploatacije od pre Drugog svetskog

rata, u tački 21. jasno pokazuje svoje odustajanje od borbe protiv korupcije u privatizaciji društvene imovine za koju ste se deklarativno založili Rezolucijom o procesu evropske integracije Srbije iz 2012. godine.

Kao primer metodologije po kojoj ovo restituisanje funkcioniše skrećemo vam pažnju na „male“ nedoslednosti: u tački 24. pozivate na nezavisnost sa tom pljačkaškom i porobljivačkom politikom dok u tački 25. uskraćujete žrtvama korupcije, bolje rečeno žrtvama konačne pljačke, odnosno radnicima Jugoslavije i građanima postjugoslovenskih zemalja, dostupnost informacija potrebnih za pristup pravdi, ponižavate ih podjednako kao radnike i kao građane da bi ih pretvorili u jeftinu radnu snagu; u mnogim tačkama pozivate na pravdu i pomirenje, dok u istoj tački 25. štittite današnje tajkune, od kojih su mnogi bili Miloševićevi ministri i kolaboranti - štittite njihova takozvana građanska prava kao optuženih, ali zapravo štittite njihovo novo „stečenu“ privatnu imovinu. Time dajete legitimitet grupi ljudi čije je bogatstvo stvoreno na ratu, korupciji i privatizaciji, i sprečavate njegovo gonjenje ne samo zbog kršenja imovinskih prava radnika i građana bivše Jugoslavije, već i zbog zločina Evrope. Oduzimanje imovine stečene pljačkom bilo je tek jedan simbolični, etički oslonac stvaranja jednog od stvarnih resursa napretka SFRJ – dobrovoljnog neplaćenog rada naroda Jugoslavije na izgradnji svoje budućnosti.

Uspostavili ste dakle pun kontinuitet sa ideologijom koja je dovela do dva svetska rata i do mnogih lokalnih ratova, uključujući i rat protiv Jugoslavije.

Kolektiv:

Ne rehabilitaciji, Učitelj neznalica, Kon-tekst kolektiv, Udruženje radnika i prijatelja Trudbenika, Udruženje akcionara i bivših radnika Srboleka, Marks21, Udruženje za zaštitu ljudskih prava radnika URANAK

Dostaviti: Naslovu Delegaciji Evropske unije u Srbiji Ambasadam u Beogradu Međunarodnoj organizaciji rada Javnosti ○

*za samoobrazovanje***Riliten**
uciteljneznalica.org *društvena pitanja*

Utorak 12. maj 2015. godine u 10.00h
Pančevački put 56, Krnjača

Učitelj neznalica i njegovi komiteti
pozivaju vas na

SOLIDARNOST SA STANARIMA SMEŠTAJNIH KAPACITETA TRUDBENIKA

ZA utok 12. maj u 10h privatni izvršitelji su zakazali iseljenje Radunke Miličević i njene porodice iz smeštajnih kapaciteta Trudbenika u Krnjači, Pančevački put 56.

Ovo je samo jedna od 87 porodica koje žive u smeštajnim kapacitetima Trudbenika na Konjarniku, Novom Beogradu i u Krnjači, koje svakodnevno žive pod pretjnom prinudnog iseljenja. Njihovo preduzeće, Trudbenik gradnja doo, prodato je 2008. godine kao imovina uz koju su prodati i radnici. Trudbenik je opljačkan je u privatizaciji, zbog čega su radnici ostali bez posla, a Trudbenik završilo na listi „24 sporne privatizacije“ čije je razrešenje od Srbije tražio Evropski parlament, zatim u stečajju, i na posletku kao jedna od privatizacija protiv kojih su radnici podneli krivičnu prijavu za trgovinu ljudima.

Vlada koja je napravljena na obećanju da će suzbiti korupciju u privatizaciji, kojoj su opljačkani radnici ukazali poverenje, zaključila je da u privatizaciji Trudbenika nije bilo ni korupcije, ni trgovine ljudima.

Ostalo je samo da se postupak stečaja završi „po zakonu“. Stečajni upravnik Trudbenik gradnje pokrenuo je postupke iseljenja protiv jedinih krivaca za pljačku Trudbenika – bivših radnika i radnica Trudbenika.

Pozivamo vas da 12. maja u 10h dođete u Krnjaču, Pančevački put 56, da sprečimo iseljenje Radunke Miličević i njene porodice iz smeštajnih kapaciteta Trudbenika. ○

**SAOPŠTENJE SINDIKATA NOVINARA SRBIJE
MINISTAR GAŠIĆ
OMALOVAŽIO NOVINARKU
RTV VRANJE**

SINDIKAT novinara Srbije (SINOS) oštro protestuje zbog ponošanja ministra odbrane Bratislava Gašića prema novinarki RTV Vranje Maji Stanković, koja je izveštavala sa partijskog skupa tokom njegovog nedavnog boravka u ovom gradu.

Izražavajući žaljenje što novinarka TV Vranje nije član SNS-a, kao i želju da TV Vranje kupi neko od prisutnih u prostorijama SNS-a, uz opasku da će mediji biti slobodni tek kada država iz njih izlazi, Gašić je uvredio našu kolegicu, omalovažio novinasku profesiju i pokazao pravi smisao „reforsmkih“ medijskih zakona, a to je da mediji postanu partijska i tajkunska glasila.

Pitamo ministra Gašića da li zna da su slobodni mediji oni u kojima rade slobodni novinari i da su slobodni novinari oni koji su ekonomski obezbeđeni i radno-pravno zaštićeni. Zaposleni u RTV Vranje imaju redovne plate i članovi su Sindikata novinara Srbije koji deluje u okviru Svetske

i Evropske federacije novinara. Da li u medijima koji su u vlasništvu ministra Gašića i njegove porodice zaposleni smeju da se sindikalno organizuju, da li postoji dijalog između zaposlenih i posloводства, imaju li kolektivni ugovor?

SINOS još jednom ukazuje da je cilj donošenja seta medijskih zakona stavljanje medija pod kontrolu i da je to sada svima jasno.

Političko-finarsijsko-medijski lobi koji stoji iza donošenja ovih zakona uveravao je javnost da Brisel zahteva da država izade iz medija. Kako je, onda, moguće da je Hrvatska primljena u EU ako su lokalne samoupave osnivači polovine tamošnjih lokalnih medija? Ili, zašto Brisel taj zahtev nije uputio Crnoj Gori u kojoj je upravo u toku javna rasprava o medijskim zakonima?

SINOS ponovo apeluje na Ustavni sud da se HITNO izjasnio o Inicijativi koju smo sa Profesionalnim udruženjem novinara Srbije (PROUN) podneli u septembru. To je najsigurniji način da se spreči prelazak lokalnih medija u vlasništvo političkih funkcionera i njihovih familija.

U Beogradu, 6. maja 2015. godine
Predsednica SINOS-a Dragana Čabarkapa ○

Imenovati TO ratom

PRE par meseci na B92 je objavljena informacija: „Ratnim veteranima iz Leskovca, Niša i Vranja koji su vodili sporove protiv države u poslednjih nekoliko meseci pristižu velike sudske takse.“

Sukobi na prostoru bivše Jugoslavije su se desili početkom devedesetih godina. Sada je 2015. godina! Za dvadeset i više godina država Srbija nije uspeła da donese zakon o veteranima, i pored nekih desetak nacerta zakona. Gde je uvek bio problem? Jednostavno: zakonom o veteranima se svaki put, na ovaj ili onaj način pokušavalo da se veterani učine nevidljivim, da „ne postoje“, ozvaničeno Zakonom! Jer Srbija nije učestvovala u ratovima na prostoru bivše Jugoslavije, pa samim tim ako nije učestvovala, nema ni veterana!?

Druga strana istog problema je materijalni deo. Ukoliko bi se priznali veterani, morala bi im se priznati i neka prava. Između ostalog i pravo na neki borački dodatak. Koliki god da je taj iznos, po nekoj slobodnoj proceni u Srbiji ima između 400.000 i 700.000 veterana, puta borački dodatak, toliko je manje novaca u budžetu, a to je recimo toliko manje džipova nadležnog Ministarstva.

Suprotno sporosti u donošenju zakona o veteranima, veoma efikasno, takoreći preko noći, po hitnom postupku se donose dokumenti o izvršiocima, notarima, odnosno povećavaju se porezi, komunalije i sudske takse! I tu negde počinje nesklad između potraživanja Države, i obezbeđivanja materijalnih primanja za veterane od strane Države; odnosno ne obezbeđivanja matreijalnih primanja za veterane, već ostvarivanja prava na status veterana ili borca uopšte! Suština ovog pitanja počinje time da ogromnu većinu veteranske populacije, onih koji su se odazvali pozivu Države na vojnu vežbu, čine radnici i seljaci.

Uostalom kao i u većini svih ratnih sukoba svuda u svetu.

U skladu s tim, preko 70% veterana čine oni koji nisu imali privilegiju da izbegnu rat, pa su se odazvali pozivu Države na vojnu vežbu, ili im je produženo služenje vojnog roka, ili su ih sukobi zatekli na odsluženju vojnog roka i sl. Dobrovoljci čine manji procenat. Takva klasna struktura veterana im nameće da im je za ostvarivanje prava potrebna stručna pomoć, pomoć advokata. Država od veterana potražuje dokumente kojima dokazuju svoje učešće, ako ih uopšte i imaju. U najvećem broju slučajeva traže se overeni prepisi, što iziskuje novac za usluge notara po najnovijem sistemu i, naravno, određene takse!

Poseban problem nastaje ukoliko veterani nemaju dokumenta o učešću u ratu, pošto su im vojne vlasti u većini slučajeva, ako su i upisivale išta u vojnu knjižicu, upisivale vojnu vežbu! I tu nastaje najveći paradoks: Država koja je pozvala buduće veterane na vojnu vežbu, traži za ostvarivanje prava dokument o učešću. Znači Država potražuje dokument koji ona treba da izda!

Sve ovo ide uz duge vremenske periode koji su potrebni da nadležne Državne službe postupe po zahtevu i donesu rešenje ili presudu...

Lično iskustvo: nakon potraživanja dokumenta o učešću u ratnim sukobima, obilaska svih sudova u Srbiji, traženi dokument za novembar i decembar 1991. godine sam konačno dobio u avgustu 2014. godine! Sve sam to sam uradio; mogu samo da zamislim koliko bi koštali advokati. Neka cena pisanja dokumenta je između 50 i 100 evra...

Iskustvo koje sam takođe stekao je da sud po donošenju presude, ili rešenja odmah potražuje sudske takse, iako se blagovremeno izlazi žalba, što znači da postupak nije završen! Ali,

Petak 24. maj 2015. godine u 18.00h
Učitelj neznalica i njegovi komiteti
Resavska 21, stan br. 5, Beograd

Učitelj neznalica i njegovi komiteti
pozivaju vas na okrugli sto

**GDE JE RAD DANAS?
i kako ga organizovati?**

Prvomajske manifestacije su i ove godine su okupile zanemari broj učesnika. Iako je broj sindikata i drugih grupa koje su organizovale neki vid prvomajskih akcija ove godine bio veći nego prošle, broj učesnika nije se povećao. Deo razloga za nezainteresovanost radnika za obeležavanje Međunarodnog praznika rada sigurno leži u njihovom nepover-

Bože moj, izgleda da sudovi ne komuniciraju međusobno!?

Sudske takse su neprimerene primanjima građana, što pravdu čini nedostupnom običnom smrtniku u Srbiji, a pogotovu veteranima, koji ne postoje u Srbiji, pa samim tim nemaju ni nikakve prinadležnosti. U većini slučajeva su nezaposleni, pošto su po povratku iz rata zatekli uništene ili raspordate svoje bišše radne organizacije.

Najnovije, tu su i Notari, koji poskupljuju, bolje rečeno čine još više nedostupnim ostvarivanje prava veterana zbog iznosa cena svojih usluga. Ne na kraju, kao slag na sve prethodno tu su i Izvršitelji, koji su naravno, za raziku od efikasnosti u donošenju zakona o veterinama, veoma efikasni, i celu stvar dodatno poskupljuju enormnim cenama svojih usluga i kamatama koje se u međuvremenu redovno pripisuju.

I onda dolazi do situacija poput one koja se pre nekoliko meseci desila u Petrovaradinu kod Novog Sada, gde su se članovi veteranskog društva kom pripada čovek kod koga su krenuli potraživanja Države, i obezbeđivanja materijalnih primanja za veterane od strane Države; odnosno ne obezbeđivanja matreijalnih primanja za veterane, već ostvarivanja prava na status veterana ili borca uopšte! Suština ovog pitanja počinje time da ogromnu većinu veteranske populacije, onih koji su se odazvali pozivu Države na vojnu vežbu, čine radnici i seljaci.

Imajući u vidu ratno iskustvo veterana, iako se može desiti da u nekoj crnoj hronici osvane vest o sukobu veterana i izvršitelja...

Naravno, ni u toj vesti, kao i u svim dosadašnjim vestima o samoubistvima veterana, napadima na najbliže, i onom slučaju kada je veteran desetkova mesto u kom je živio, nigde se ne pominje i neće se pomenuti Država!

Država koja je pozvala svoje građane na „vojnu vežbu“, i zaboravila na veterane koji su se vratili.

Država koja je pokazala krajnju neefikasnost prilikom ozakoničenja statusa i interesa veterana, ali je bila krajnje efikasna u donošenju dokumenata kojima štiti svoje interese, i ustanovljuje enormne cene usluga Notara, Izvršitelja, a i državnih taksi, neprimerenih primanjima ukoliko ih uopšte i ima...

I to nije kraj. Ta ista Država koja izbegava odgovornost za to što nas je slala u rat i koja nam poručuje da sada sami treba da se nosimo sa posledicama njenog rata, sprečava i sve naše pokušaje da sami sebi pomognemo, kad smo već sami sebi prepušteni.

Veteranske grupe za podršku

Bajka, reč sa kojom se susrećemo od rođenja i koja nas, valjda, prati do kraja života. Postoji izreka: „Život je bajka“, i izreka: „Život nije bajka“, i postoji ona kombinovana varijanta - bude bajka, pa ne bude, pa se ukaže privid da će da bude, pa onda sve ode dodavola...

Takva je neka, iskombinovana bajka veterana koji su živelu u jednoj uređenoj zemlji, u jednom kako-tako, ali uređenom sistemu, imali nekakav život uređen na neki način. Onda su dobili nekakve pozive na „vojnu vežbu“, na kojoj je, ako su se odazvali, postojala mogućnost i da se ne vrata, ili da se vrate kao invalidi, sa traumama koje rat sa sobom nosi...

A oni koji nemaju to i takvo iskustvo, naravno sa njima i njihove porodice, nikako nisu mogli izbeći iskustvo bombardovanja, i traume koje su bile i ostale sastavni deo tog i takvog miljea.

I ironija – Srbija nije učestvovala u ratu.

A ondani na horizontu se nakon ovakvog pređenog puta ponovu ukazala mogućnost života poput onog u bajki, sa ranama na telu i duši nastalim u dosadašnjim plimama i oseckama Bajke. Nekoliko

ZA SADA SAMO MORALNA SATISFAKCIJA (5)

Ratnim veteranima stižu računi

entuzijasta, neuropsihijataru i psihologa rešili su da, iako neki i nemaju iskustvo rata, pomognu ljudima koji su postali sopstvene senke nakon povratka iz rata, u kome nisu učestvovali, i koji za državu koja nije učestvovala zapravo ne postoje, oni su sami svoje senke. Potrebna im je pomoć u snalaženju u novonastalom životu, životu koji ne prepoznaju, jer su napisali jedan život, a vratili se u neki drugi, i psihički, a i materijalni, firme im propale, zatvaraju se, ostaje se i bez posla, samim tim i bez sredstava za egzistenciju.

Da bi mogli legalno da pomažu tim i takvim ljudima i nauče ih da žive sa tim i takvim novonastalim životom i okolnostima, entuzijasti osnivaju za vreme bombardovanja Centar za ratnu traumu.

Centar se širio primereno podršci koju je dobijao od Holandije, a puno više zahvaljujući entuzijazmu osnivača. Broj veterana koji su se pojavljivali na vratima Centra tražeći pomoć i podršku bivao je sve veći. Na početku, rad centra sa veteranima se odvijao kroz individualnu psiholosku pomoć, da bi se veoma brzo krenulo i sa Grupom za podršku. Ovu Grupu je prvo vodio profesionalac psihologom da bi polako, analizirajući svetska iskustva, stručni tim razvio svoje viđenje rada Grupe za podršku koju vodi obučeni veterani. Samim tim pojavila se potreba za obukom veterana osnaženih kroz individualnu pomoć i kroz Grupu za podršku koju vodi psiholog, što je Centar uspevao u saradnji sa iskusnim trenerima iz insotranstva.

Grupe za podršku koje vode veterani zaživele su, što je bio novi izazov za osnivače Centra da prate kako Grupe funkcionišu, ujedno pružajući i pomoć i podršku facilitatorima-voditeljima Grupa. Bez obzira na dobro preuzeto i preneto međunarodno iskustvo područe ima svoje specifičnosti, a Balkan tu prednjači, pa sva ta dobra iskustva treba prilagoditi u skladiti Balkanskim pravilima...

U jednoratnom trenutku su u okviru Centra funkcionalne tri Grupe za podršku veterana. Istovremeno, Centar osniva svoje ogranke sa lokalnim stručnjacima-volonterima u Vranju, Vlasotincu. I u ovim lokalnim sredinama zaživljavaju Grupe za podršku veteranima.

Veterani imaju svoje padove, i u nekim trenucima odustaju, ponestaje im snage. Treba ih stalno ohrabrivati. Grupa ostavlja takve pozitivne posledice u porodici da su poneke supruge dovodile svoje supruge – veterane, da ne bi pokleli, odustali... Mnogi ukučani veterana su nam rekli da su nakon vremena provedenog na Grupi postajali kad više, kad manje sabrani, manje naporni za svoje okruženje, napredak se video.

Sva ta iskustva iz rada Grupa, osnivači Centra sakupili su u priručnik o načinu osnivanja i vodenju Grupa, koji se u saradnji sa Veteranskim udruženjima u Republici Srpskoj prenosi kroz tamošnju edukaciju i osnivanje Grupa za podršku.

Iz ličnih iskustava facilitatora Grupa i iskusna Holandana, koji imaju svoj Veteranski centar, javila se ideja za projekat koji nikada nije zaživeo – da se Grupa za podršku dislocira, održi negde izdvojeno u prirodi, tri do četiri dana, gde bi se jedna polovina dana odvijala u okviru Grupa za podršku, uz facilitatore sa iskustvom, a drugi deo dana bi se veteranima omogućila individualna podrška sa psihologom. Kompletan deo stručnog tima je prihvatio da ovaj pilot projekat odradi volonterski.

Na žalost, projekat nije zaživeo. Nije kod Države naišao na razumevanje, prihvatanje i finansijsku podršku, uz obrazloženje da nisu nadležni!?

U ovoj Državi i samopomoć je bajka!

Kolar Ljudevit, veterani, facilitator Veteranske grupe za podršku i jedan od autora neostavljavog Projekta ○

enju u sindikalne organizacije, odnosno razočaranju zbog sindikalne korupcije i izdaje radničkih interesa u privatizaciji. Društvene razmere ovog nepoverenja su proteklih godina kvantifikovane u nekoliko javnosti poznatih, međusobno nezavisnih istraživanja, o čemu smo više puta razgovarali na našim okruglim stolovima. Ne bežimo od dalje kritike sindikalnih struktura, međutim smatramo da postoje mnogo važniji, a javno manje poznati razlozi zbog čega radnici u Srbiji danas ne doživljavaju da je poziv sindikata na obeležavanje Prvog maja upućen njima.

Ozbiljna istraživanja i pouzdane brojeke na žalost ne postoje, ali jedno je sigurno i golim okom vidljivo svuda oko nas – rad se sve manje odvija u onim delovima društva iz kojih sindikati mobilišu svoje članstvo. Javni sektor i onaj deo privatnog sektora koji zapošljava radnike u skladu sa Zakonom o radu i kolektivnim ugovorima, marginalni su deo sveta rada. Na prethodnom okruglom stolu postavili smo pitanje da li je snalaženje politički fenomen, i zaključili da se rad danas pretežno odvija, i sve više će se odvijati upravu u sektoru snalaženja, ispod svakog javnog radara. Rad u sektoru snalaženja ne vidi sindikate kao mesto okupljanja, organizacije i reprezentacije. Nikakve sindikate – ni korumpirane, ni, da pretpostavimo, one druge.

Šta je sektor snalaženja, mesto rada danas? Ko su njegovi akteri i kako ih organizovati?

donator:

partneri:

